

Sygn. akt IX Kz 357/23

POSTANOWIENIE

ODPIS

Warszawa, dnia 24 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy IX Wydział Karny – Odwoławczy w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Szymacha - Zwolińska

Protokolant: Kacper Piekarczyk

po rozpoznaniu w sprawie

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r., poz. 172, t.j.)

na skutek zażalenia Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa – Wola w Warszawie

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 1 lutego 2023 roku, sygn. akt III K 1193/20

w przedmiocie umorzenia postępowania karnego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Wskazać należy, iż zażalenie wywiedzione przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa – Wola w Warszawie zasługuje na uwzględnienie.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji w zakresie przyjęcia, iż ilość posiadanego przez oskarżonego środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 4,07 grama netto stanowi zdecydowanie nieznaczną ilość tegoż środka w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2023, poz. 172, t.j.; zwana dalej: „ustawą o narkomanii”). Z treści uzasadnienia Sądu *meriti* wynika, iż ilość wyżej wskazanego środka odurzającego odpowiada niewiele ponad 8 dawkom dilerskim, gdzie jedna dawka kształtuje się na poziomie 0,5 grama marihuany, jednakże brak jest wskazania danych źródłowych, na podstawie których poczyniono wskazane obliczenia (k. 130-131).

Z kolei z treści opinii z zakresu badań chemicznych substancji zabezpieczonej od oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego wynika, iż typowa porcja ziela konopii innego niż włókniste używana w celu odurzenia stanowi od 300 do 1000 mg, w związku z czym ilość substancji zabezpieczona u oskarżonego odpowiada około od 4 do 13 porcji (k. 38).

Pokreślić należy, że ilość substancji odurzającej, którą znaleziono przy oskarżonym nie można uznać za nieznaczną, albowiem jest ona wystarczająca do odurzenia kilku a nawet

kilkunastu osób, na co wskazują jednoznacznie wnioski zawarte w znajdującej się w aktach sprawy opinii z zakresu badań chemicznych (k. 38).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 1 marca 2013 roku, sygn. akt V KK 421/12 wskazał, iż „w myśl przepisu art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 124 ze zm.) możliwe jest umorzenie postępowania jedynie wobec sprawcy, który posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznacznej, przeznaczone na własny użytek”. Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 15 sierpnia 2018 roku, sygn. akt II AKa 58/18 stwierdził, że „nieznaczną ilością narkotyku jest tylko taka, która odpowiada doraźnym potrzebom uzależnionego, to jest odczuwanemu przezeń głodowi narkotycznemu. Jest to więc jedna lub dwie porcje, lecz nie ilość od tego większa. Nie podziela Sąd zgłaszanych w doktrynie zastrzeżeń do tego poglądu odwołujących się do potrzeb osób uzależnionych, bowiem okoliczność ta wchodzi w skład drugiej przesłanki, a to tego, by narkotyk (substancja) był przeznaczony na swój użytek. Przepisy tego dotyczące są adresowane do sprawców tzw. jednorazowych, którzy mieli sporadyczny kontakt ze środkiem odurzającym, w zasadzie tylko dla jednokrotnego odurzenia się”.

Ponadto ze zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego materiału nie wynika, aby oskarżony na cokolwiek chorował, w związku z czym miałby przyjmować leczniczą marihuanę (k. 23-24). Oskarżony nie poruszył tę kwestii w treści złożonych wyjaśnień. W tym miejscu podkreślić należy, iż czyn zarzucany oskarżonemu miał miejsce dnia 29 maja 2020 roku, zaś dokumenty załączone do akt niniejszej sprawy przez oskarżonego w postaci: zaświadczenia lekarskiego opatrzonego datą 31 stycznia 2023 roku, z treści którego wynika, iż oskarżony został włączony do terapii z wykorzystaniem medycznej marihuany zawierającej THC, a także recepty opatrzone kolejno datą 5, 25 oraz 31 stycznia 2023 roku, jak również paragon potwierdzający realizację recepty z dnia 31 stycznia 2023 roku, są wystawione trzydzieści miesięcy później (k. 128). Z powyższego nie wynika, aby oskarżony w dacie popełnienia zarzucanego mu czynu posiadał przy sobie środek odurzający w postaci marihuany, albowiem przyjmował ją w związku z uczestnictwem w terapii z jej wykorzystaniem. Załączone przez oskarżonego dokumenty można potraktować jako podjęcie próby umniejszenia swej winy w popełnieniu zarzucanego mu czynu zabronionego.

Ponadto należy wskazać, że rację ma skarżący wskazując, iż w podstawie prawnej umorzenia postępowania karnego w niniejszej sprawie zachodzi wzajemna sprzeczność pomiędzy art. 62a ustawy o narkomanii oraz art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Jak słusznie podniósł skarżący prokurator, art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. dotyczy sytuacji, gdy w istocie nie mamy do czynienia z przestępstwem z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, zaś art. 62a ustawy o narkomanii tyczy się sytuacji, gdy doszło do popełnienia przestępstwa, jednakże jego przedmiotem są środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznacznej, przeznaczone na własny użytek sprawcy. Nie jest możliwe jednoczesne przyjęcie, iż oskarżony popełnił przestępstwo, aczkolwiek okoliczności czynu przemawiają za zastosowaniem wobec niego dobrodziejstwa z art. 62a ustawy o narkomanii oraz że tego przestępstwa nie popełnił z uwagi na zaistnienie jednej z negatywnych przesłanek procesowych, tj. znikomej społecznej szkodliwości czynu.

Podkreślić trzeba, iż zgodnie z treścią art. 1 § 2 k.k. – „nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma”. Sąd *meriti* w treści uzasadnienia postanowienia o umorzeniu postępowania karnego w niniejszej sprawie nie odniósł się do kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu, wyartykułowanych w art. 115 § 2 k.k., czym dopuścił się obrazy prawa materialnego, w świetle art. 438 pkt 1a k.p.k. Sąd pierwszej instancji przyjął, iż czyn zarzucany oskarżonemu cechuje się niską społeczną szkodliwością bez uzasadnienia każdego z elementów składających się na pojęcie „*stopnia społecznej szkodliwości*” w rozumieniu art. 115 § 2 k.k., tj. rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiarów wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych przez sprawcę reguł, jak również postaci zamiaru, motywacji sprawcy, rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Orzeczenie jest
prawomocne



Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność
Starszy Sekretarz Sądowy
Sądu Okręgowego w Warszawie

Katarzyna Kościńska

